

— Да видишъ, г. учителю, извика Стефанчо, колко се изпоплашиха женитѣ на чешмата, кога хванахъ дъждовника! Тѣ си запушиха ушитѣ и ме караха да го хвърля, защото щѣлъ билъ да викне и да оглуши всички ни!

— Дъждовникътъ никога не вика, отговори учителътъ. Това е суевѣрие. Горкия дъждовникъ!

Какво ли не сж измислили хората за него! Още древнитѣ народи сж измислили сума клевети за дъждовника, а и до днешенъ день тѣзи клевети не сж изкоренени. Тѣй, напримѣръ, тѣ вѣрвали, че дъждовникътъ е най-отровното животно, което може да измори цѣлъ народъ; вѣрвали, че всички хора, които пиятъ вода отъ кладенецъ, дѣто е живѣлъ дъждовникъ, умиратъ; вѣрвали, че, ако се допре само дъждовникъ до нощви, замѣсенія въ тѣхъ хлѣбъ става отровенъ; вѣрвали още, че, ако се възкачи дъждовникъ на овощно дърво, плодоветѣ на дървото ставатъ отровни. И какви ли още измислици нѣма за горкия дъждовникъ!

— Г. Учителю! рече Стефанчо, да видишъ какво меризливо млѣко изпусна дъждовника отъ врата си и ме опръска, когато го хванахъ!

— Тази вонеща течность е причина на всички хорски измислици за дъждовника, отговори учителътъ. Опитайте да хванете крастава жаба и си помиришете ржката. Ще видите колко грозно ще мерише ржката ви. И дъждовникътъ и краставата жаба изпущатъ отъ кожнитѣ си жлѣзи вонещи и